

vymáhající strany ohledně data. Do tohoto usnesení podal dlužník rekurs, jež rekursní soud odmítl. Důvody: Rekursní soud především uvážil, že nemůže při rozhodnutí této věci jíti o to, by bylo zjištěno, zda zástavní právo vymáhající strany vzhledem k vyrovnání zahájenému o jmění povinné strany jest ještě účinným, a že nesejde ani na tom, by bylo zjištěno, zda toto zástavní právo bylo založeno dne 18. listopadu 1927 či vzhledem k předpisu § 253 ex. ř. teprve dne 22. listopadu 1927. Na tuto otázku nemá vlivu oprava zájemního protokolu, protože oprava nemůže říci nic jiného, než že výkonný orgán povinné straně doručil usnesení povolující exekuci dne 18. listopadu 1927, že zabavení vyznačil na zabavených předmětech a že vyhotovil zájemní protokol teprve dne 22. listopadu 1927, což ostatně není popřeno. V projednávaném případě jde především o to, zda vůbec stížnost proti povolení této opravy jest přípustna. Podle § 78 ex. ř. platí pro zápisy též předpisy § 207 až 212 c. ř. s. Zájemní protokol lze pokládati pouze za zápis ve smyslu § 216 c. ř. s., pro nějž mají platnosti předpisy §§ 209 až 215 c. ř. s. Podle § 214 c. ř. s. není samostatného opravného prostředku proti usnesením a nařízením samosoudců řídících jednání, pokud se týkají protokolování. Z toho plyne, že napadené usnesení, jímž nařídil exekuční soudce opravu zájemního protokolu, nemůže býti samostatným opravným prostředkem napadeno.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Usnesení exekučního soudu ze dne 9. března 1928, podle něhož má býti opraven zájemní protokol, jest v podstatě poukazem podle § 61 ex. ř. Proti takovému poukazu však není podle § 66 ex. ř. samostatného opravného prostředku. Nepochybil tudíž rekursní soud, odmítnuv rekurs povinné strany proti usnesení exekučního soudu.

Čís. 8319.

Zajištění vzájemného plnění podle § 42 čís. 4 ex. ř. předpokládá, že jest možné.

(Rozh. ze dne 21. září 1928, R I 664/28.)

Podle exekučního titulu byl žalovaný povinen zaplatiti 144.000 Kč jen proti vydání 1200 kusů akcií firmy F. Exekuce usnesením ze dne 18. srpna 1925 byla odložena z důvodů § 42 čís. 4 ex. ř. Vymáhající věřitel navrhl pokračování a prohlásil, že jest ochoten vydání 1200 kusů akcií firmy F. zajistiti složením jistoty v hotovosti nebo v cenných papírech a navrhl dále, by jistota odpovídající hodnotě jeho závazku na vydání akcií byla vyměřena soudem. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 42 čís. 4

ex. ř. mohlo by býti v exekuci pokračováno, kdyby vymáhající věřitel vydání akcií uskutečnil anebo byl ochoten je vydati nebo jich vydání zajistiti. Vymáhající věřitel nechce vydání akcií zajistiti, nýbrž pouze chce zajistiti hodnotu svého závazku. Složením peněz (cenných papírů) není zajištěno vydání akcií, to tím méně, ano přezvědnými osobami zjištěno, že akcie vůbec vydány nebyly a vydány býti nemohou, protože akciová společnost F. zanikla. Záznamem z úpadkových spisů zjištěno, že úpadek následkem rozdělení úpadkového jmění společnosti F. usnesením ze dne 27. srpna 1927 byl zastaven a sdělením úpadkového soudu zjištěno, že firma akc. spol. F. vymazána byla 26. prosince 1927 z rejstříku. Návrh vymáhajícího věřitele vlastně směřuje tedy jen k tomu, by dlužníku místo akcií vnucena byla peněžitá hodnota. Již v rozsudcích odvolacího a dovolacího soudu v žalobě bylo řečeno, že dlužník není povinen přijímati něco jiného než akcie. Kdyby soud stanovil jako jistotu peněžitou hodnotu, tak by usnesením měnil závazek rozsudkem stanovený. Rozsudek může býti zamčněn zase jen rozsudkem. Nemůže-li vymáhající věřitel závazku dostáti, jest věcí sporu, jaké interese jest povinen dlužník přijmouti. Na § 56 c. ř. s. se vymáhající věřitel odvolávací nemůže, ježto ustanovení § 56 c. ř. s. má na mysli jistotu, již sluší podle civilního řádu soudního složití. Případy složení jistoty podle c. ř. s. však vesměs týkají se povinnosti peněžitě (§§ 38, 407, 56—62 c. ř. s.). O návrhu stížnosti, by byla exekuce zrušena, může rozhodovati jen soud první, který po zrušení usnesení ze dne 14. července 1927 o zrušení po druhé nerozhodl, ježto dlužník takového návrhu dříve vůbec neučinil. V tom směru se podotýká, že vzhledem k výsledku sporu jest dán právní podklad pro zrušení exekuce (§ 35 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Soudy nižších stolic bylo zjištěno, že akcie akciové společnosti F. vůbec nebyly vydány, že úpadek vyhlášený na jmění této společnosti byl zrušen usnesením ze dne 27. srpna 1927 následkem rozdělení úpadkového jmění a akciová společnost byla vymazána z obchodního rejstříku dne 26. prosince 1927. Z toho vyplývá, že se vydání 1200 kusů akcií této akciové společnosti stalo nemožným a zajištění takového nemožného plnění nemůže proto vůbec přicházeti v úvahu. Mluví-li § 42 čís. 4 ex. ř. o zajištění vzájemného plnění, předpokládá, že toto plnění jest možné, neboť jen při platném právním závazku lze mluvit o zajištění (§ 1351 obč. zák.), nikoliv při závazku, jenž zanikl nemožností plnění (§ 1447 obč. zák.). Rozhodné okolnosti shora vytčené byly zjištěny teprve po zrušujícím usnesení rekursního soudu ze dne 6. srpna 1927, jež bylo vydáno za předpokladu, že vzájemné plnění jest možné, a nesejde proto na tom, že tímto usnesením bylo nařízeno exekučnímu soudu, by stanovil jistotu. Právem tudíž zamítl rekursní soud návrh vymáhajících věřitelů na vyměření jistoty a pokračování v exekuci.